

Vivaldi - Concerti per Ottavino

(Senza Nome 2015)

Peter Verhoyen – Piccolo

Arco Baleno

Belgialaisen deFilharmonie-orkesterin piccolisti **Peter Verhoyen** on jälleen julkaissut uuden levyllisen musiikkia. Kyseessä on Arco Baleno -kamariorkesterin kanssa äänitetty Vivaldi-levytys, joka sisältää huilukonsertot *La Notte* ja *Il Gardellino* sekä kaikki kolme alun perin flautinolle sävellettyä, mutta nykyisin useimmiten piccololla esitettävää konserttoa.

Levyn ensimmäinen teos on konsertto a-mollissa (RV445). Arco Baleno -yhtyeen yhteisointi on arvokas, ja sitä on nautinnollista kunnella. Peter Verhoyen osoittaa heti a-mollikonserton aikana osaamisensa huipputasoon piccolistina. Hänen sointinsa on rento ja tasainen. Kuitenkaan tämä haikea sävellys ei ehkä ole kaikkein sopivin kappale levyn ensimmäiseksi. Sen sijaan toinen kappaleista on konsertto C-duurissa (RV444), joka muuttaa tunnelman aurinkoisempaan, mutta samalla kuitenkin intensiivisempään suuntaan pitäen myös kuulijan paremmin otteessaan.

Peter Verhoyen kuuluu varmasti piccolistina alansa parhaimmiston. Hänellä on yllättävän rento ja leveä, sekä parhaimmillaan sävykäskin ääni. Herkkää korvaa voi rasittaa paikoitellen Verhoyenin lievä ylävireisyys, varsinkin g-mollikonsertossa *La Notte* (RV439), joka on sävellyksistä kolmas. Hienoja detalleja kuitenkin on paljon, joista mieleeni jäi erityisen elegantti siirtymä *La Notte* -konserton jälkimmäisestä presto-osasta unenomaiseen largo-osaan *il sonno*.

Neljäs teos on konsertto C-duurissa (RV443), joka olisi sopinut mielestäni paljon paremmin levyn aloituskappaleeksi. Sen ensimmäisen osan virtuoottisia kiemuroita seuraa kuuluisa Largo, jossa Verhoyen innostuu vihdoinkin hieman esittelemään ornamentaatiotaitojaan. Riemukkaassa Allegro molto -osassa käydään draamaa huokuvan välitaitteen kautta loppua kohti kesäisiin karkeloihin.

Huilukonsertto *Il Gardellino* (RV428) D-duurissa on levyn viimeinen teos. Se taipuu upeasti myös piccololle, mikä ei ole mikään ihme – imitoidaanhan piccololla usein pikkulintujen sirkutusta. Verhoyen ja Arco Baleno saavat *Il Gardellino* toisenkin osan kuulostamaan suorastaan iloiselta ja Allegro-osa päätää varmalla ja iloisella tavalla tämän suosituksen konserton.

Verhoyenin soitto ei ole ylitsepursuavan heittäytyvää, muttei myöskään tavattoman viileää. Ehkä sitä voisi kuvata tyylikkääksi, parhaimmillaan jopa intensiivisen ilmaisuvoimaiseksi. Paikoitellen kaipaisin kuitenkin huomattavasti lisää koristelua. Vivaldin sävellyksille tunnusomainen tunnetilojen rikkaus ja harmonian selkeys yhdistettynä Verhoyenin yksinkertaisia linjoja suosivaan soittoon ja varmaan tekniikkaan ovat omiaan takaamaan kuuntelunautinnon

myös piccoloa vierastaville. Tämä levy kestää kyllä kuuntelua. Kukaan ei Vivaldista pitäisi!

Elias Trygg